

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

אשריכם תלמידי חכמים..

חובתו בעולמו

יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה היא, "שיתברר ויתאמת אצל האדם, מה חובתו בעולמו", ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו, כל ימי חייו. כך מתחיל המסילת ישרים את פרק א'.

כל בן אדם יש לו מטרה בחיים, ולמטרה זו הוא טורח ועמל כל ימי חייו, רק צריך שיתברר ויתאמת אצלו "מה" חובתו בעולמו, ואשרי הזוכה לדעת מה היא המטרה שלו בחיים.

ובעצמי שמעתי מרבינו בכאב על כמה אנשים, שלא רצו לקבל על עצמם משרה מסוימת, מפני טעמים... ובחרו לעצמם משרה שהיתה נראית להם יותר, [ואף במחשבה אמיתית לשיטתם שזה יותר חשוב], ואמר לי בצער, חבל שהם לא מבינים, שהמשרה ההיא - שלא רצו - היא הרבה יותר חשובה - כלפי שמיא.

[ומדובר אחרי שרבינו הציע להם, או שלח אליהם שליח מיוחד, להציע להם את המשרה שאחז, שזה הכי טוב בשבילם, ולא קיבלוה...]

והרי זה נורא לחשוב, אדם בעל צורה, ששימש בתפקיד חשוב כל ימיו, ולאחר מאה ועשרים, ישאלו אותו בשמים, מה עם משרה פלונית שהיית צריך להיות שם? הרי במה שעסקת, זה לא הייעוד שלך? מבהיל!!

חיים "שלמים" בטעות

ובעיני ראיתי, כשבא אצל רבינו בחור "אוטיסט", ששאלו רבינו האם יודע את התיקון שבשבילו בא לעולם? והשיב בהאי לישנא: כן. הייתי תלמיד חכם שלא הרגיש את אהבת ה' בליבי, זה העבירה הגדולה ביותר, לא גמרתי כל כך קל את התיקון, כל כך הרבה חסרים אהבת ה' בלב, לבושים בגדי אהבה, אבל בפנים ריק כמוני, ע"כ.

ובהדמנות כתב בחור זה מכתב, שהי' חי לפני כמה מאות שנים, והי' לומד כל הזמן, ולא חשב שחסר לו משהו, כי כל גדולי הדור כיבדו אותו. רק בסוף ימיו תפס את עצמו, שחסר לו העיקר, אך כבר הי' קשה לו לשנות את עצמו, וכשבא לשמים, אמרו לו שאינו יכול להיכנס לגן עדן, כל זמן שלא יתקן את זה. נורא ואיום.

ישר, בלי חשבונות

וידוע לשונו הטהור של הרמב"ם (סוף הל' שמיטה ויובל) אחרי שמבאר למה לא זכה לוי לקבל חלק בארץ ישראל, מפני שהובדל לעבוד את ה' לשרתו, ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים וכו', הם חיל ה' שנאמר ברכ ה' חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר אני חלקך ונחלתך.

ממשיך הרמב"ם ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש, מכל באי העולם, אשר נדבה רוחו אותו, והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו, לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשאו האלוקים, ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש

פרשת

וישלח

◆◆◆

שנת

תשפ"ב

◆◆◆

גליון 127

קודש קדשים, ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים.

ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו, כמו שזוכה לכהנים ללוים, הרי דוד ע"ה אומר ה' מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי עכ"ל הנחמד, כך מסיים החפץ חיים בספרו כשגמר להביא לשון הרמב"ם.

וכשהי' רבינו בלוס אנג'לס, לפני כשש עשרה שנה, נכנסו קבוצת אברכים יקרים, לשמוע דבר קדשו. לקח רמב"ם גדול והקריא לפניהם את שתי ההלכות האלו ברמב"ם, זו היתה הדרשה.

נמצינו למדים, האדם צריך לדעת באיזה כביש ליסוע בחיים, כדי להגיע בסוף למקום הנכון, ולמטרה הנכונה.

עבודה "תמידית"

וכמובן גם אחרי שיחליט בנפשו, ללכת "ישר" כמו שעשאו האלוקים, עדיין זה לא טייס אוטומטי, שיקח אותו למקומו, אלא צריך לעבוד כל הזמן, והשטן יעמוד כנגדו להפריע לו.

ורק עי"ז שיתגבר כל הזמן, יזכה להגיע לשיא ההצלחה. כפי שהי' אומר רבינו תמיד, אם לא מלחמת היצר, מה יש לעשות כאן בעולם.

מלחמה גדולה

ואם ישאל הקורא, מה קרא השבוע, האם הוחלט להתחיל לכתוב ספר מוסר?

התשובה היא, כשנמצאים בחזית המלחמה, לא עושים חשבונות, ולא מסתכלים על האקדח אם הוא מצוחצח.. וכדו', רק יורים ויורים, כי האויב יורה כנגד, וחייבים להכניעו מה שיותר מהר...

כך אנו עומדים כעת בתקופה, שמצד אחד יש ריבוי עצום של בני תורה, בלי עין הרע, כן ירבה וכן יפרוץ, והוא הוא - אושרנו וגאוותנו.

אך כדרכו של היצר הרע, שאינו יכול לראות בשגשוג עצום כזה של עולם התורה, מנסה בכל דרך להפריע ולמעט ח"ו...

ולא צריך להיות פיקח מדאי גדול, כדי לראות האין שבתקופה האחרונה בפרט, זכה השטן לשלוחים נאמנים, העושים מלאכתם בנאמנות ובדורסנות, להצר ולהפריע ח"ו ללומדי תורה, לכן צריכים לצאת כנגדו עם כלי משחית, בכל מחיר, להכניעו ולהשמידו.

תורה, סם המות לשטן

וכמה פעמים הביא רבינו את דברי השטן בעצמו!! שאמר למקובל הגדול רבי שמשון אוסטרופולער זצוק"ל שתורה זה הכי גרוע בשבילו, והי' קורא לזה רבינו "סם המות" לשטן.

ונעתיק כאן, דברי חיזוק מיוחדים, המתאימים מאד לעת הזאת, שדיבר רבינו במסיבת חנוכה בישיבתו הק' "ארחות תורה", בשנות הקמתה.

וכך אמר: כתוב בספר דרך עץ חיים [לרמח"ל] שבזמן גזירות ת"ח ת"ט השביעו את הס"מ למה הוא עושה נגד תורה, אז הוא אמר שכל הדברים אם יבטלו לא איכפת לו, אבל שילמדו תורה הוא לא יכול לסבול.

ועל זה היצר הרע שם את כל הכח שלו לעשות שלא ילמדו תורה, ושלא יהיה בן תורה, לא מיביעא בן תורה גדול ודאי, אלא אפילו כל שהוא.. היצר הוא נגד תורה! ולכן כל זמן שאין תורה לא איכפת לו כל כך, מילא, אבל תורה זה כואב לו, ועל זה עושה הס"מ את כל המאמצים כדי שלא יהי' תורה.

כתוב סיפור שהיה אצל רבי חיים וולוז'ניר, תלמיד אחד שהיה לו כ"כ הרבה צרות, שלחו לו שהאמא חולה (ואולי האבא), ואח"כ הגיע מכתב שהיא עצמה נפטרה. ור' חיים ואלוז'ניר החביא את כל המכתבים ולא נתן לו, והסוף היה שהאיש הזה נהיה תלמיד חכם גדול מאד, והיה רב בסלוצק, קוראים לו רבי יוסף פוימר. ולולא זאת היה נשאר עם הארץ, ממילא זה היה כואב לשטן, לכן הוא עשה הכל כדי להפריע.

וכך אמר רבי חיים וולוז'ניר שכדאי לשטן לעשות חולה את האבא או את האמא, וכדאי לו זה וכדאי לו זה, הכל כדי שלא יהי' תלמיד חכם, הוא יעשה את כל המאמצים, העיקר שלא יהי' תלמיד חכם.

ולא דוקא שלא יגדל תלמיד חכם גדול, אפילו תלמיד חכם קטן גם לא, הוא לא יכול לסבול שיהיה תלמיד חכם, זה אצלו הדבר הכי גרוע, ואין דבר שהוא כ"כ נגד, רק תורה. כתוב באגרת הגר"א שאין דבר נגד היצר, רק "תורה", אצל "נשים צניעות" ואצל זכרים תורה. וזה כואב לו מאד, ויעשה כל המאמצים, הכל כדי שלא יצא תלמיד חכם. ע"כ. וכן בשנת תשע"ד, כשרצו לגזור גזירות נוראיות על עולם התורה, אמר רבינו: מה שאנחנו נתחזק יותר בתורה, זה יהיה "סם המוות" בשבילם.

חביבות תורה מתוך הדחק

ולמעשה כבר נתפרסמו דבריו הנלהבים של רבינו מרן ראש הישיבה שליט"א שדיבר ועודד את עולם התורה, ששמע מהחזון איש שהקב"ה אוהב "תורה מתוך הדחק", וזה הלכתחילה, והבו דלא להוסיף עלה.

ולא באתי אלא לחזק את עצמנו בידיעה ובהרגשה של "שולחנו גדול משולחנו", ולהרגיש את האושר שאנו זוכים להשיג וללכת בדרך הנכונה, אל המטרה האמיתית, שצריך לשאוף אליה בחיים.

נסיונות

ואפרט את דברי, הנה אחד הנסיונות הקשים, הוא כשרואה את האנשים "העובדים" שיש להם חיים טובים, ומסודר להם כל חודש הכנסה כך וכך, עם הטבות וכו', ולא צריכים לכסוף בכל ראש חודש לכמה מאות שקלים.. מהראש כולל, שבקושי מספיקים לשלם בזה את הלחם וכמה צרכים מינימליים... והיצר צובט לו בלב כל פעם, תראה את יענקל ואת שמר"ל שיצאו לעבודה, האיך שחיים טוב, ולמה אתה צריך להיות במצב הדחוק הזה. ובודאי רוב רובו של עולם התורה, אין לו נסיון זה כלל, כי בחר אצלו כשמש, שיענקל הוא מסכן... שיצא "נעבין" לעבודה.

בן תורה "חיי"

אך גם למי שהשטן מנסה לסנוור אותו עם כל המחשבות האלו, ולפעמים בא בדלת האחורית, דרך בני הבית, שמתלוננים לפעמים... צריך רק להפנים את המחשבה היחידה, מי חי "כל רגע", ומי לא זוכה לכך.

וכפי שראיתי השבוע דבר נפלא ממזכה הרבים הרב עזריאל טאובר זצ"ל, שמספר שלפני כעשר שנים, כידוע היתה מפולת גדולה, במכרה מתכות בצ"לה, ונשארו לכודים בתוך המכרה, עשרות אנשים. ובאו עם מבצע חילוץ ענק, להוציא כל אחד ואחד עם "קפסולה" מיוחדת, כידוע ומפורסם.

אך הי' אחד מהבחירים והחשובים במכרה, שכשבאו לחלצו, לא רצה לצאת מהשאל תחתית... וצעק "לא רוצה לצאת לעולם..."

וטענתו בפיו, בשביל מה יש לי לצאת? מה מחכה לי שם... ואומר ר' עזריאל שהוא מבין אותו, היות וכל המושג חיים אצלו, אינו אלא סיבוב של שינה אכילה, בילוי, ושוב חוזר חלילה, א"כ מלאך המות... מה לי הכא ומה לי התם..

אבל זה הכל "גוי" שבאמת חייו אינן אלא חיי בהמה, עם הדומה לחמור, אבל להבדיל יהודי, כל רגע מהחיים, זה נצחיות, לחטוף עוד ועוד תורה, עוד ועוד מצוה, ולא שייך אצלו כאלו משפטים.

כל רגע חיים, מצוה

וכך הי' רגיל רבינו להביא את ביאורו הנפלא של הבית הלוי, על הגמ', האומר סלע זו לצדקה על מנת שיחי' בני וכו' הרי זה צדיק גמור. ומחלקת הגמ' בין ישראל לגוי. ורש"י פירש שהגוי מתחרט על המצוה, אם לא הצליח בידו, ויהודי אינו מתחרט.

והבית הלוי אומר, שההבדל הוא, שיהודי האומר על מנת "שיחי' בני", זה עצמו מצוה, שהרי חיים של יהודי בעצם כל רגע ורגע זה מצוה, ומחללין שבת על זה, אבל חיי בנו הגוי, אין בזה שום מצוה, ומה התועלת בעל מנת שיחי' בנו השייגף. והי' רבינו מחבב מאד פי' זה. וזה היסוד הפשוט, חיים של יהודי, כל רגע מצוה.

אושר חיי הגני תורה

וכאן מונח המטמון והסוד הגדול, אברך קם בבוקר, בשביל מה הוא קם? להתפלל, וללמוד, להספיק עוד דף גמרא, להבין עוד סוגיא, ליישב עוד קושיה של רבי עקיבא אייגר, וכנהג וכהנה. הרי מרגע זה, כל שניה ושניה מה שעושה, זה הכל בשביל תורה ומצות, וכך כל "העשרים וארבע שבע", שלו, מנוצלים ומלאים בחיים, באופן מלא.

וגם כשאוכל וישן, וכו' וכו', הכל נחשב לתורה ותורה, בלי לומדות, כמו שהוכיח החפץ חיים צוק"ל מהגמ'. ולא לדבר על האושר הנסוך על פניו, בכל עת, כשהלב מלא סיפוק, שעושה מה שצריך, ותורת ה' תמימה משיבת נפש, וזה מקרין גם על בני ביתו, שחרף כל הקשיים העומדים בפניהם, שמחים ומאושרים, בלי רכב פאר.. וכו'.

שיר של אהבת תורה

ונסיים בשיר נחמד, שרגילה היתה הגננת החשובה, כלתו של רבינו, מרת חנה שטיינמן ע"ה אשת חבר יבלחט"א לבנו הגאון הגדול רבי שרגא שליט"א, ובתו של רשכבה"ג מרן שר התורה שליט"א, ללמד את זה לילדות בגן. [שמעתי שהשיר נתחבר ע"י הרבנית מ. טוקר תחי', על אביה מרן הגר"מ חברוני צוק"ל]

"כשאבא שלי לומד, עליו העולם עומד, כשאבא שלי לומד תורה, הבית מתמלא אורה".
"לכן חשוב מאד, לא להפריע לו ללמוד, כי אין מתנה יותר גדולה, מאבא שלומד תורה".